

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 26 marca 2019r. (...) Bank S.A w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od A. G. (1) kwoty 97.873,98 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że strony łączy zobowiązanie wynikające z umowy kredytu gotówkowego nr (...) zawartej w dniu 3 grudnia 2015 r. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania (brak terminowego dokonywania wpłat w wysokości ustalonej w umowie). W związku z powyższym powód wypowiedział przedmiotową umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności; pozwana nie spłaciła zobowiązania w całości.

Na roszczenie powoda składają się kwoty: 93.421,18 zł., tytułem należności głównej, 3.762,04 zł. tytułem odsetek umownych, 680,36 zł., tytułem odsetek umownych za opóźnienie, 10,40 zł., tytułem opłaty umownej.

(pozew k. 5–9)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2019r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 10)

W dniu 14 czerwca 2019r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając roszczenie powoda.

(nakaz zapłaty k. 40)

Pozwana w ustawowym terminie złożyła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu zakwestionowała roszczenie co do zasady jak i wysokości wywodząc, że powód nie udowodnił istnienia roszczenia, ani jego wysokości. Zakwestionowała uruchomienie środków z przedmiotowej pożyczki, Podniosła, iż księgi rachunkowe i wyciągi z ksiąg bankowych mają jedynie moc dokumentów prywatnych i nie mogą stanowić dowodów istnienia roszczenia, gdyż uniemożliwiają zweryfikowanie wysokości wskazanych tam kwot. Pozwana wskazała na brak przedłożenia przez powoda Regulaminu udzielenia pożyczki, wyliczenia dochodzonej należności, dokumentów potwierdzających zasady i terminy spłaty zadłużenia, tabeli oprocentowania, rocznej stopy oprocentowania, warunków zmiany rocznej stopy oprocentowania, co, jej zdaniem, uniemożliwia Sądowi dokonanie oceny prawidłowości wyliczenia dochodzonej pozwem należności.

Ponadto, pozwana wskazała na brak wymagalności należności dochodzonej w niniejszej sprawie, podniosła również zarzut przedawnienia, albowiem należności wynikające z działalności gospodarczej podlegają trzyletniemu przedawnieniu licząc od dnia ich wymagalności.

(sprzeciw k. 44–48)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości żądanie pozwu. W uzasadnieniu podniósł, że zarzutu pozwanej, jakoby powód nie wywiązał się z umowy i nie przekazał pozwanej środków z udzielonego kredytu jest rażąco sprzeczny z okolicznościami faktycznymi oraz zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Powód wskazał również, że nie sposób zgodzić się z zarzutem pozwanej dotyczącym nieskutecznego wypowiedzenia umowy przez powoda, a także z zarzutem przedawnienia. Z powodu braku dokonywania wpłat przez pozwaną, a tym samym niewywiązywaniem się z warunków umowy, zdaniem powoda, umowa została skutecznie wypowiedziana. W

skierowanym do pozwanej oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy pozwana została wezwana do spłaty zadłużenia. Z uwagi na brak spłaty należności w terminie określonym w wypowiedzeniu umowy zobowiązanie pozwanej z dniem 4 marca 2019r. zostało postawione w stan wymagalności, a powód miał prawo do wystąpienia na drogę sądową w celu dochodzenia swoich roszczeń od pozwanej. Powód podkreślił, że wypowiedzenie umowy zostało dokonane z dochowaniem wymogów określonych w art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939).

Powód wskazał także, że zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia jest całkowicie nietrafiony, albowiem umowa została wypowiedziana pozwanej na mocy oświadczenia powoda z dnia 2 stycznia 2019 r., następnie zobowiązanie zostało postanowione w stan wymagalności w dniu 4 marca 2019 r., od której to daty rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia, przerwany na skutek złożenia przez powoda pozwu w niniejszej sprawie, w dniu 26 marca 2019 r.

(odpowiedź na sprzeciw k. 54–58)

Na rozprawie w dniu 15 października 2019 r. nikt się nie stawił (k. 130).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2016 r. doszło do prawnego połączenia (...) Bank S.A. z wydzieloną częścią Banku (...) S.A., dokonanego w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h., tj. poprzez przeniesienie na (...) Bank S.A. części majątku (...) S.A. w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa. Tym samym, w świetle art. 531 § 1 k.s.h., z dniem 4 listopada 2016 r. (...) Bank S.A. wstąpił w prawa i obowiązki Banku (...) S.A. określone w sporządzonym na tę okoliczność planie podziału.

(plan podziału wraz z załącznikiem nr 1 k. 26–27v.; wyciąg z odpisu pełnego KRS nr (...) Bank S.A. k. 29–35)

Pozwana A. G. (1) w dniu 3 grudnia 2015 r. zawarła z Bankiem (...) S.A., którego następcą prawnym jest (...) Bank S.A., umowę kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów, nr (...) (dalej: umowa), na mocy której pozwanej przyznano kredyt w łącznej wysokości 119.900,00, w tym kwotę 100.000 zł. udostępniona na spłatę innych kredytów/pożyczek i na cele konsumpcyjne oraz kwotę 19.900,00 zł. z przeznaczeniem na opłacenie prowizji od udzielonego kredytu (§ 1 umowy ust. 1).

Strony ustaliły, że kwota kredytu przeznaczona na spłatę innych kredytów/pożyczek oraz cele konsumpcyjne pozwanej, stanowiąca całkowitą kwotę kredytu jej udostępnioną oraz część kredytu przeznaczoną na zapłacenie prowizji i koszty ubezpieczenia (o ile występują) zostanie wypłacona w dniu 3 grudnia 2015r. (§ 2 ust. 1 umowy). Pozwana upoważniła Bank do przekazania z udzielonego kredytu na rachunek nr (...) kwoty w wysokości 6.150 zł. i na rachunek nr (...) kwoty w wysokości 14.468 zł., na spłatę innych kredytów/pożyczek (§ 2 ust. 2 umowy), natomiast pozostałą kwotę kredytu, przeznaczoną na cele konsumpcyjne, w wysokości 79.382 zł. pozwana miała otrzymać w formie przelewu na rachunek nr (...) w (...) S.A. (§ 2 ust. 3 umowy). Wypłata części kredytu przeznaczonej na zapłacenie prowizji (o ile występuje) miała nastąpić poprzez wzajemne potrącenie z kwoty udzielonego kredytu wierzytelności stron (§ 2 ust. 4 umowy).

W ramach umowy, pozwana zobowiązała się do spłaty zobowiązania, w 108 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości po 1.684,46 zł., płatnych do 3 - ego dnia każdego miesiąca, poczynając od 3 stycznia 2016 r., przy czym ostatnia rata miała wynieść 1.683,81 zł. (§ 4 ust. 1 umowy).

Powód mógł wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niedotrzymania przez pozwaną warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez nią zdolności kredytowej (§ 8 ust. 1 umowy). Pozwana mogła wypowiedzieć umowę w każdym czasie bez podania przyczyn (§ 8 ust. 2 umowy). Termin wypowiedzenia, o którym powyżej mowa wynosił 30 dni (§ 8 ust. 3 umowy). Powód zobowiązał się zawiadomić pozwaną o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej, listem poleconym (§ 8 ust. 4 umowy). W przypadku wypowiedzenia umowy na pozwanej spoczywał obowiązek spłaty całości

zadłużenia wraz z należnymi odsetkami i prowizjami najpóźniej do ostatniego dnia okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia (§ 8 ust. 5 umowy).

(umowa kredytu gotówkowego z załącznikami k. 66–74, harmonogram spłat kredytu k. 75–76; formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 77–83; wniosek o udzielenie kredytu k. 84–89; umowa z pakietem ubezpieczeniowym k. 90–95v.; wydruk obciążeń rachunku kredytowego nr (...) (przed przejęciem banku (...)) z dnia 3 grudnia 2015 r. k. 122)

Spłata zobowiązania kredytowego przez pozwaną kształtowała się następująco: w dniu 27.11.2018r. kwota 1.000 zł., w dniu 25.09.2018 r. kwota 990 zł., w dniu 13.09.2018r. kwota 700 zł., w dniu 20.08.2018r. kwota 1690 zł., w dniu 16.07.2018r. kwota 1.690 zł., w dniu 12.06.2018r. kwota 1.685 zł., w dniu 14.05.2018r. kwota 1.690 zł., w dniu 05.04.2018r. kwota 1.680 zł., w dniu 7.03.2018r. kwota 1.670 zł., w dniu 5.02.2018r. kwota 1.650 zł., w dniu 4.01.2018r. kwota 1.690 zł., w dniu 4.12.2017r. kwota 1.690 zł., w dniu 6.11.2017r. kwota 1.700 zł., w dniu 10.10.2017r. kwota 1.600 zł., w dniu 4.09.2017r. kwota 1.700 zł., w dniu 9.08.2017r. kwota 1.700 zł., w dniu 7.07.2017r. kwota 1.700 zł., w dniu 14.06.2017r. kwota 1.750 zł., w dniu 5.05.2017r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 13.04.2017r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 6.03.2017r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 8.02.2017r. kwota 1.780 zł., w dniu 2.01.2017r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 1.12.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 4.11.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 3.10.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 2.09.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 12.08.2016r. kwota 1.750 zł., w dniu 5.07.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 3.06.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 2.05.2016r. kwota 1.744,46 zł., w dniu 4.04.2016r. kwota 1.684,46 zł., w dniu 1.03.2016r. kwota 1684,46 zł., w dniu 4.02.2016r. kwota 1684,46 zł., w dniu 4.01.2016r. kwota 1.684,46 zł.

(wydruk historii wszystkich uznań na rachunku kredytowym nr (...) (przed przejęciem banku (...)) prowadzonego wyłącznie do obsługi zobowiązania wynikającego z umowy kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów nr (...) z dnia 3 grudnia 2015 r. k. 121)

Powód poinformował pozwaną, że na dzień 11 października 2018r., wystąpiły zaległości z tytułu wykonania przedmiotowej umowy, w wysokości 1.681,38 zł. (kwota zaległości), powstałe od 3 października 2018r. Jednocześnie poinformował, iż istnieje możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

(pismo informujące o zaległości z dnia 11 października 2018 r. k. 104)

W piśmie datowanym na 3 grudnia 2018r. powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy numer (...), które na dzień 3 grudnia 2018r. wynosiło 2,386,26 zł. (kwota zaległości) i 4,20 zł. (koszt wysyłki pisma), w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Powód poinformował, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

(ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 3 grudnia 2018 r. k. 102)

Z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości, pomimo wezwania do zapłaty, powód, w piśmie datowanym na 3 stycznia 2019r. zatytułowanym „warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej numer (...)”, wezwał pozwaną do dokonania, w terminie 14 dni roboczych licząc od dnia otrzymania warunkowego wypowiedzenia umowy, spłaty zaległości, które na dzień 3 stycznia 2019r. wyniosły 4.096,36 zł. (kwota zaległości, powstałej od 3 października 2018r.) i 6,20 zł. (koszt wysyłki pisma). Powód poinformował pozwaną o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania warunkowego wypowiedzenia umowy, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Natomiast, w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwanej uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 1997 r. nr 40 poz. 939 ze zmianami), o których mowa w powołanym piśmie, powód złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia warunkowego wypowiedzenia umowy. Jeżeli w okresie wypowiedzenia zostałaby dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego (zadłużenie przeterminowane na dzień wypowiedzenia oraz wszystkie naliczone raty i odsetki od dnia wypowiedzenia do dnia spłaty), wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W

przypadku nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego bądź uregulowania go w niepełnej wysokości umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązań wynikających z umowy postawiona w stan wymagalności. Obowiązkiem pozwanej będzie natychmiastowa spłata całości zobowiązania. W przypadku braku spłaty zadłużenia, powód ma prawo wszcząć postępowanie sądowo-egzekucyjne w celu odzyskania należności.

W dniu 11 stycznia 2019 r. pozwana pokwitowała odbiór warunkowego wypowiedzenia umowy z dnia 3 stycznia 2019 r.

(warunkowe wypowiedzenie umowy z dnia 3 stycznia 2019r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 98–99v.)

Powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy, które na dzień 5 marca 2019 r. wynosiło 97.354,98 zł. w terminie 7 dni od daty pisma.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 6 marca 2019 r. k. 100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dowody z dokumentów prywatnych, dając im wiarę w całości. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, które by przeczyły treści ww. dokumentów, ani nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych, które podważałyby wiarygodność dowodów z dokumentów zaofiarowanych przez powoda. Z dokumentów w postaci umowy kredytu oraz potwierdzenia wpływu środków wpłacanych przez pozwaną na konto obsługujące kredyt wynika, że strony zawarły umowę kredytu i przystąpiły do jej wykonywania. W szczególności, wbrew zarzutom sprzeciwu, wpłaty dokonywane przez A. G. (1) na poczet spłaty rat kredytu, potwierdzają okoliczność uruchomienia środków pieniężnych z tytułu spornej umowy i ich przekazania na rzecz pozwanej, gdyby bowiem powód nie wypłacił kredytobiorcy środków z umowy kredytowej, A. G. (1) nie przystąpiłaby do spłaty rat kredytu. W toku procesu pozwana nie przedstawiła również żadnych dowodów spłat, innych niż powód, nie zanegowała jednocześnie twierdzeń pozwu, w myśl których do pewnego momentu kredyt był spłacany, zaś poczynając od 3 października 2018r. powstało zadłużenie, w związku z zaprzestaniem spłaty rat przez pozwaną.

Wysokość dochodzonego roszczenia powód wykazał za pomocą wyciągu z ksiąg bankowych, który wprawdzie obecnie nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale jest dokumentem prywatnym, do którego znajduje zastosowanie art. 245 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c. tak, jak każdego innego dowodu. Biorąc pod uwagę, że pozwana nie zgłosiła żadnych konkretnych, należycie uargumentowanych zarzutów pod adresem udowodnienia roszczenia co do wysokości, Sąd uznał przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytowej, wyciągu z ksiąg bankowych oraz zestawienia spłat za wiarygodne dowody na okoliczność wysokości jego roszczenia, zarówno co do należności głównej, jak i odsetek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 69 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U.2018.2187 t.j. z dnia 2018.11.23) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w dniu 3 grudnia 2015r. została zawarta umowa kredytu gotówkowego, w wykonaniu której poprzednik prawny powoda, udostępnił A. G. (1) środki finansowe w łącznej wysokości 119,000,00 zł., na cele i na warunkach szczegółowo uregulowanych w umowie, jaki i to, że kredytobiorczyni, nie spłacała od pewnego momentu, na bieżąco, wynikającego z przedmiotowej umowy zadłużenia. Niesporne jest, że strona powodowa skierowała do pozwanej pismo z dnia 3 stycznia 2019r., doręczone A. G. (1) w dniu 11 stycznia 2019r., w którym złożono oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było ustalenie, czy powód (wierzyciel) przeprowadził względem pozwanej (dłużniczki) postępowanie upominawcze prowadzące do wypowiedzenia umowy kredytowej w sposób zgodny z procedurą przewidzianą w art. 75c ust. 1–6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 ze zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Przepis powyższy został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy- Prawo bankowe oraz niektórych ustaw (Dz. U. z dnia 12 listopada 2015 r., poz. 1854), zaś z art. 12 tej ustawy wynika, że banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zatem w dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu w niniejszej sprawie (3 stycznia 2019 r.) bank był już zobowiązany do wdrożenia procedury wynikającej z przepisu art. 75c Prawa bankowego przed wypowiedzeniem kredytu.

Sąd zważył, że w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1997 r., II KKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051). Innymi słowy, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W niniejszej sprawie powód, aby wykazać zasadność dochodzonego roszczenia, zobowiązany był wykazać, że przed wypowiedzeniem umowy kredytu przeprowadził postępowanie upominawcze przy wyczerpaniu procedury określonej w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Rzeczonemu obowiązkowi powód sprostał albowiem zaferowany przez niego materiał dowodowy pozwala na ustalenie istnienia tych okoliczności. Biorąc bowiem pod uwagę treść pisma z 11 października 2018r. oraz warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej dokonanego pismem z dnia 3 stycznia 2019r., Sąd Okręgowy uznał, iż wynikająca z art. 75c ustawy Prawo bankowe procedura wypowiedzenia przedmiotowej w sprawie umowy, została w stosunku do A. G. (1) zachowana. Powodowy Bank przed wypowiedzeniem umowy kredytu poinformował pozwaną o powstaniu zaległości, wzywając do jej uregulowania oraz o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia, po czym powtórzył procedurę informacyjną w piśmie zawierającym oświadczenie o warunkowym wypowiedzeniu umowy. W szczególności drugie z powołanych pism spełnia wymogi wynikające z treści przytoczonego artykułu 75 c. pr.b.

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd w składzie orzekającym, podziela wyrażone w orzecznictwie stanowisko, że od banku, jako profesjonalisty należy oczekiwać, aby działania upominawcze, były zgodne z dyspozycją art. 75c prawa bankowego i by poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy, w szczególności dotyczy to wypowiedzenia, które nie powinno poprzedzać pisma zawierającego wezwanie do spłaty zadłużenia i informującego kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z

samej istoty upomnienia wynika bowiem, że stanowi ono rodzaj napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania. Natomiast połączenie w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności wraz z warunkowym wypowiedzeniem umowy o kredyt w przypadku nieskorzystania przez pozwaną z uprawnienia, polegającego na złożeniu wniosku o restrukturyzację zadłużenia, nie czyni tak sformułowanego oświadczenia o wypowiedzeniu niejednoznaczny, a w konsekwencji nieskutecznym, w świetle powołanych wymogów przepisu art. 75 c pr.b.

W rozpoznawanej sprawie warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 3 stycznia 2019r. zawiera wszystkie informacje i zachowuje terminy wymagane przez powyższe przepisy ustawy Prawo bankowe. Z kolei powołane regulacje prawne nie wprowadzają wymogu skierowania do kredytobiorcy dwóch odrębnych pism, tj. wypowiedzenia umowy oraz odrębnego wezwania do zapłaty wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, ani nie zabraniają umieszczenia w jednym piśmie zarówno wezwania kredytobiorcy do uregulowania zaległości w wyznaczonym terminie i o możliwości złożenia przez kredytobiorcę wniosku o restrukturyzację zadłużenia, jak i oświadczenia o warunkowym wypowiedzeniu umowy o kredyt gotówkowy, w przypadku nieskorzystania przez kredytobiorcę z uprawnień ustawowych i nieuregulowania zaległości w określonych terminach. W ocenie Sądu, powód miał prawo do wystosowania wobec kredytobiorcy wezwania do zapłaty, z którego wynikała również możliwość ubiegania się o restrukturyzację zadłużenia, wraz z zastrzeżeniem, że niespełnienie świadczenia spowoduje rozwiązanie umowy kredytu na skutek jego wypowiedzenia przez kredytodawcę w umówionym terminie. Ponadto, doręczenie tego pisma nastąpiło w sposób prawidłowy; pozwana miała możliwość zapoznania się z jego treścią i skorzystania z ustawowych uprawnień oraz przystąpienia do spłaty zaległości, w terminie 14 dni roboczych, poczynając od dnia 11 stycznia 2019r., w której to dacie pozwana pokwitowała odbiór pisma z dnia 3 stycznia 2019 r.

Powołane warunkowe wypowiedzenie, dokonane pismem z dnia 3 stycznia 2019r., zostało poprzedzone pismem informującym o powstaniu zaległości z dnia 11 października 2018 r. oraz ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 3 grudnia 2018r. Pisma te zawierały wezwania pozwanej do spłaty zaległych rat kredytu gotówkowego oraz informację o możliwości wystąpienia z wnioskiem restrukturyzacyjnym, i poprzedzały warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt. Pozwana została w nich również poinformowana o skutkach nieuregulowania zadłużenia, prowadzącego do wypowiedzenia umowy o kredyt, żądania natychmiastowej spłaty całości zobowiązania oraz wszczęcia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej. W ocenie Sądu, powód wykazał się skrupulatnością w prowadzeniu korespondencji z kredytobiorcą, dając tym samym możliwość pozwanej dokonania uregulowania zadłużenia z tytułu umowy kredytowej, jeszcze przed jej wypowiedzeniem.

Sąd zauważył także, że zastrzeżenie warunku w wypowiedzeniu umowy kredytowej zostało uczynione przez powoda na korzyść pozwanej. Dawało to bowiem pozwanej możliwość doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego, co w przypadku wypowiedzenia bezwarunkowego nie byłoby możliwe. Z tego względu oświadczenie powoda nie stwarzało jakiegokolwiek niepewności w sytuacji prawnej pozwanej. Przeciwnie, to w gestii pozwanej pozostawała ostatecznie skuteczność złożonego przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu. Tym samym w niniejszej sprawie nie stwierdzono podstaw, aby zastrzeżenie warunku przy oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy uznać za niedopuszczalne, jako stojące w sprzeczności z istotą czynności prawnej.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd uznał, że połączenie w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności i warunkowego wypowiedzenia, na wypadek niezadośćuczynienia temu wezwaniu i nieskorzystania z możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, należało uznać za prawnie dopuszczalne i jako takie skuteczne.

W tym stanie rzeczy oraz mając na uwadze dokonaną ocenę materiału dowodowego, powództwo podlegało uwzględnieniu w wysokości zgodnej z żądaniem pozwu, jako odpowiadającej wysokości zadłużenia pozwanej.

Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

Na wstępie należało stwierdzić, że oczywistym jest, iż zarzut niewymagalności roszczenia i jego przedawnienia pozostają ze sobą w sprzeczności. Przyjęcie, że nie doszło do wypowiedzenia umowy i świadczenie jest niewymagalne

uniemożliwiłoby przyjęcie, iż świadczenie jest przedawnione, albowiem bieg terminu przedawnienia zaczyna biec od daty wymagalności roszczenia.

Przechodząc jednak do rozważenia zarzutu przedawnienia, trzeba podkreślić, że, zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi trzy lata dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości, że powód świadczy usługi w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a więc roszczenia ulegają przedawnieniu z upływem lat 3. Z kolei przepis art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W związku z tym, w świetle ww. przepisów, należało ustalić termin wymagalności roszczenia powoda. Po warunkowym wypowiedzeniu umowy kredytowej świadczenie z niej wynikające stało się wymagalne po upływie 14 dni roboczych wyznaczonych na dokonanie spłaty zaległości lub złożenie wniosku o restrukturyzację zadłużenia, liczonych od daty doręczenia pisma – co nastąpiło w dniu 11 stycznia 2019r., oraz 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął okres 14 dni roboczych, wyznaczonych na spłatę zaległości lub wystąpienie z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Wobec nieprzystąpienia przez A. G. do uregulowania zaległości, ani nie skorzystania przez dłużniczkę z uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację, z dniem 1 lutego 2019r., rozpoczął bieg 30 - dniowy termin wypowiedzenia umowy kredytu, który upłynął w dniu 2 marca 2019r., a zatem wierzytelność z tytułu umowy kredytowej została postawiona w stan wymagalności z dniem 3 marca 2019r., i co za tym idzie od tej daty liczyć należało trzyletni termin przedawnienia. W konsekwencji, w okolicznościach niniejszej sprawy, przedawnienie nastąpiłoby z dniem 3 marca 2022r. Tymczasem, powód w dniu 26 marca 2019r. wniósł pozew, co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., przerwało bieg terminu przedawnienia. W świetle powyższych ustaleń, zarzut przedawnienia roszczenia należało uznać, za chybiony.

Odsetki od uwzględnionego powództwa zostały przyznane zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., orzekając o obowiązku zwrotu przez pozwaną, jako stronę przegrywającą kosztów poniesionych przez powoda w wysokości : 5.417 zł., tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 4.894 zł. tytułem opłaty od pozwu.

Z/

Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć stronie powodowej przez peł.

2019/11/12